

temporada d'abduccions

de Marc Rosich

Personatges

Montserrat Xuclà, 60 anys

Francina Laguàrdia, 60 anys

Teresa Santos, 50 anys

Jonàs Xuclà, 11 anys

(I)

Mitjanit.

Montserrat Xuclà, Francina Laguàrdia i Teresa Santos assegudes a un banc dalt d'un turó boscos. El banc està encarat cap a Montserrat. Totes tres, amb rebequeta, miren cap endavant i una mica cap amunt.

Montserrat porta una bossa plena d'entrepans, embolicats en paper de plata.

Teresa: No sé com m'he deixat convèncer. Aquí no passarà res.

Montserrat: Ja et dic jo que sí, Teresa.

Francina: Ara és temporada. ¿Oï, Montserrat?

Montserrat: Oï. Temporada alta.

¿Voleu que ja fem els entrepans?

Teresa: Millor esperem. La nit serà llarga.

Montserrat: O no.

Francina: Tot depèn.

Montserrat: Quan és temporada alta sempre estan al tanto. I en qualsevol moment... *(soroll de succió)* Xuuuuut!

(Pausa.)

Teresa: ¿De què els has fet?

Montserrat: De chopped.

Teresa: ¿De chopped? Però si no hi ha cosa més artificial.

Montserrat: Justament. A ells els agrada tot el que és artificial. Tot el que està tractat. Si els fes de botifarra negra, demà al matí encara seríem aquí.

Esperant. Amb un pam de nas. Els hem de donar facilitats.

Montserrat: Ells, només olorar la botifarra negra, passarien de llarg.

Teresa: Però com a mínim són d'oli i pa amb tomàquet.

Montserrat, fa que no amb el cap: Margarina.

Teresa: Montserrat!

Francina: Teresa, ens hem de treballar una mica l'empatia amb ells, i mira, millor fer les coses que els agraden. ¿Que no veus que vénen d'on vénen?

Teresa: Res. Vosaltres sabeu el que us feu. Jo aquí només estic per mirar i aprendre. Vosaltres sou les "professionals".

Francina: Professionals experimentades! Bé, sobretot, en aquest tema, la Montserrat. Perquè a casa nostra, no, els Laguàrdia no som d'abduccions.

Montserrat: En canvi a Can Xuclà, sí. Sempre hem estat d'abduccions. És una cosa que ens corre generacions enrere. Ho portem a la sang. No hi ha Xuclà que no hagi estat abduït més d'una vintena de vegades.

Francina: Cadascú el que és seu.

Teresa: És clar.

Montserrat: Si veiésseu el meu nét, el Jonàs. Ell és un no parar. Vinga amunt. Vinga avall. I amb quina afició! I a mi, mira, que això de les abduccions ja em té una mica embafada. Primer hi ha tot l'engorro del viatge. Que se't fa un nus aquí, al coll de l'estómac. I no acaba el mareig aquí, que després un cop ets allà vinga a fer-te rellenar tots aquells qüestionaris i vinga a fer-te preguntes sobre quin és el teu color preferit, vinga a fer-te experiments com si fóssim uns tristos conillets d'índies, vinga a posar-te cables i electrodos... Per a mi això ja és massa. Massa moguda. Ja m'ha passat l'edat.

Francina: Per això l'edat no passa, Montserrat!

Montserrat: Sí que passa, Francina, sí. Fa anys que he perdut l'alegria de la novetat. Una vegada em vaig plantar i li vaig dir a un: "Mire, señor marciano, es que yo ya estoy harta de tanta abducción. Que yo también tengo mis obligaciones allá abajo, como para ir perdiendo el tiempo por aquí arriba." Però bé, cadascú el que és seu.

Francina: El que deia.

Teresa: És clar.

Montserrat: I als Xuclà ens ha tocat el que ens ha tocat.

Francina: En canvi nosaltres els Laguàrdia sempre hem estat d'avistaments. Sempre. Sempre a l'aguait. A casa nostra, avistaments tots els que vulguis. No hi ha cap Laguàrdia que no hagi vist extrarrestres. Tots n'hem vist. Ara de dos en dos, en parella, que sempre fa companyia. Ara sols, que fins i tot fa pena de sols que estan. Ara en formació de a tres... que no hay dos sin tres, que diuen. Ara en grupo fent dibuixos, que si triangles, que si quadrats, en elipsi, en circumferència... són capaços de les geometries més complexes... Fa goig de veure. I quins colors. Riu-te'n del piromusical. Una vegada, fins i tot, la meva cunyada, una nit per la Mare de Déu d'agost, en va veure uns que volaven en estol i de cop i volta van fer la forma del Sagrat Cor...

Montserrat: Ai, Francina, ¿què ha d'haver vist la teva cunyada? Ella no ho porta a la sang, que és parienta política.

Francina: Sí... tens raó... jo també sóc del parer que va ser autosuggestió... ella és tan mística... A casa seva sempre han estat d'aparicions marianes... i em sembla que, des que es va casar amb mon germà, barreja una cosa amb l'altra.

Teresa: És clar.

Francina: ¿Però és maco o no és maco això del Sagrat Cor?, ni que sigui per explicar l'anècdota.

Teresa: Maquíssim.

Francina: I sí, a casa, és sortir a muntanya i no parar de veure volar extraterrestres. Naus precioses. D'una modernor! Ara el que és entrar en contacte amb ells, mai mai mai. I mira que m'agradaria. Però res. Bé, jo... de jove... sí que vaig tenir un parell d'abduccions...

Teresa: ¿Sí?

Francina: Però van ser unes abduccions menors de no res... I és que les abduccions no són cosa dels Laguàrdia.

Teresa: Això és cosa dels Xuclà.

Francina: Però avui intentarem trencar la mala ratxa, ¿oi?

Montserrat: Francina... es farà el que es podrà.

Francina: Tu digue'ls... que em fa tanta il·lusió, que he esperat tant aquest dia.

Montserrat: ¿Ja portes el passaport?

Francina: No... només porto el DNI. No sabia que necessitava el passaport.

Montserrat: Sempre s'ha de portar a sobre el passaport, si vols sortir de viatge.
¿On tens el cap?

Teresa: Bé... això no és veritat: només es necessita si surts de la comunitat europea. Si no, amb el DNI ja n'hi ha prou.

Francina: ¿Veus, Montserrat?

Montserrat: Però és que últimament els veig molt estrictes allà dalt. Abans abduïen a tort i a dret. I ara s'hi miren molt. I últimament sempre demanen el passaport.

Teresa: No em vull ficar on no em criden, però jo crec que amb el DNI ja n'hi ha prou... perquè jo diria que aquest viatge que aneu a fer... si és que feu aquest viatge, perquè jo no ho tinc tan clar que l'aneu a fer... doncs que aquest viatge ni tan sols és sortir de l'espacio aèreo del país.

Francina: Però és que es veu que ells volen molt amunt.

Montserrat: Un moment... a veure... ¿què vol dir que no tens clar que anem fer aquest viatge?

Teresa: Mira... Montserrat, a mi em sembla molt bé que els Xuclà sigueu d'abduccions i que els Laguàrdia tireu més pels avistaments. I fins i tot que la teva cunyada, Francina, sigui d'aparicions marianes. Però el que és nosaltres, a casa nostra, els Santos, som empírics de mena. I de tots els empírics, som de la branca més escèptica.

Francina: Però això és comprensible... Els Santos des de fa generacions i generacions, sou els qui feu el pa al poble. A la Fleca Santos es treballa de nit, perquè tot el poble cada matí tingui pa. I les abduccions i els avistaments són coses per les que s'ha d'estar lliure a les nits... I vosaltres esteu allà tota la nit pastant i fent torrades al forn... És a dir que a vosaltres no us toca altre remei que ser escèptics.

Teresa: Empírics. Sobretot, empírics. Tant que fins que no em doneu proves vàlides seguiré pensant que les meves veïnes de l'ànima estan ben tocades de l'ala.

Montserrat: Per això hem vingut, ¿no?

Francina: Per això.

Teresa: Doncs vinga.

(Pausa. Esperen. Miren cap endavant.)

Montserrat: Ja es veu maco Montserrat, des d'aquí.

Francina: El Cavall Bernat. Les agulles...

Montserrat: Jo sempre he pensat que la muntanya és com una gran antena.

Francina: Com una antena parabòlica.

Montserrat: No, no. Jo la veig més com una antena en punxa. Cap amunt.

Francina: És clar, en punxa. ¿En què devia estar pensant jo?

Teresa: ¿Perquè no fem els entrepans?

Montserrat i Francina: Fem els entrepans.

(Montserrat reparteix els entrepans. Desemboliquen el paper de plata i Teresa en veure el contingut queda esparverada.)

Teresa: ¿Pa Bimbo?! ¿Em dius que els has fet de Pa Bimbo? Com a mínim haver-los fet de pa de motllo artesanal. Al forn en tenim d'artesanal!

Montserrat: Ja t'he dit que a ells estan més per la cosa artificial... que són marcianos extraterrestres, Teresa...

Teresa: ¿No pretendreu que ara em passi al Pa Bimbo? ¿Què diran a casa?

Montserrat: A veure.... ¿vols proves o no vols proves?

Teresa: ¿Proves?

(Alça en alt l'entrepà.)

Aquesta és la prova empírica que no anem bé! Que en aquest món no anem bé!

(Teresa baixa el braç, fa una mossegada i llavors les altres dues es posen a menjar.)

Pausa llarga mentre mengen. De tant en tant, miren endavant per si veuen res. Però no es veu res. Llavors, fosc sobtat. Se sent un terrabastall, com d'un reactors fortíssims que passessin sobrevolant els seus caps.)

(II)

S'obren els llums de cop i la Francina i Teresa estan assegudes al mateix banc d'abans. És una estona després. Al lloc on abans hi havia la Montserrat ha quedat la seva bossa.

Francina: Mira que adormir-te justament quan hi ha una mica d'acció. Poques proves tindràs si vas clapant-te pels racons. Com si a casa vostra no estiguéssiu acostumats a estar desperts de nit. Vergonya t'hauria de fer.

Teresa: Digue-li a la Montserrat que ja pot sortir de darrere els matolls.

Francina: Descreguda que ets.

Teresa: Digue-li que surti. Que la veig.

Francina: Teresa. Ella és a dalt.

Teresa: És clar.

Francina: Aquest cop han vingut en formació de a quatre. Tu roncaves. I llavors... xuuuuup. Espero que li facin cas i tornin per buscar-me. Espero que no els faci res que només porti el DNI. Espero que el DNI també serveixi. Fa tant de temps que somio en una abducció en regla... que ara no voldria que per una tonteria tot se n'anés en orris.

Teresa: Tranquil·la, tranquil·la... que el DNI segur que funciona.

Francina: A mi no em vinguis amb ironies ara...

Cínica, més que cínica.

Teresa: Si de cas empírica.

Francina: Ai. Tanta tonteria junta...

(Llavors, fosc sobtat. Se sent un terrabastall, com d'un reactors fortíssims que passessin sobrevolant els seus caps.)

(III)

S'obren els llums de cop i la Teresa està asseguda al mateix banc d'abans, sola. És una estona després. Encara hi ha la bossa de la Montserrat.

Teresa: ¿Voleu sortir de darrere els matolls? La broma ja dura massa. Us dic... que la broma... ja dura... massa.

(Sospira profundament. Pausa. Llavors tímidament, allarga la mà i fa una mirada a la bossa de la Montserrat, vigilant de reüll que les altres no la vegin. Li sembla sentir alguna cosa i aparta el braç espantada.)

Teresa: Proves.
Quins collons.

(Pausa. Llavors torna a allargar la mà per furgar en la bossa. En treu un entrepà, el desembolica i es posa a menjar.)

Teresa: Jo aquí... i a casa tots mentres pastant pa.
No tinc vergonya, no. Però una altra cosa sí que tinc, jo ara: gana.

(Mira al voltant i li fot una altra mossegada a l'entrepà.)

Teresa: ¿Sentiu? Que jo tinc gana!

(Llavors, fosc sobtat. Se sent un terrabastall, com d'un reactors fortíssims que passés sobrevolant el seu cap.)

(IV)

S'obren els llums de cop i el banc apareix buit, sense ningú assegut. Silenci llarg. La bossa de la Montserrat encara hi és. Després d'una pausa llarga, fosc lent. Molt lent.

(V)

S'obren els llums de cop i el banc torna a aparèixer buit, la bossa de la Montserrat ha desaparegut. Després d'una pausa llarga... fosc lent. Molt més lent encara.

(VI)

Els llums s'obren lentament. Davant del banc, dempeus, Jonàs Xuclà, s'acaba de menjar un entrepà. Als seus peus, la bossa de la Montserrat. En fer el darrer mos, agafa la bossa de terra i en treu un altre entrepà. Comença a desembolcar el paper de plata.

Jonàs: Al tanto.
Que joestic al tanto de tot el que passa per aquí abaix.
Per aquí abaix i també per allà dalt.

Al tanto.

I és per això que he pujat aquí. O segons com se miri... és per això que he baixat d'allà... Però bé anem al gra... que ara no estem per disquisicions metafísiques...

(Desembolica l'entrepà. Fa una pilota amb el paper de plata i la llança al cel. La pilota es perd entre el cel de la nit. Jonàs mira endavant i fa el primer mos.)

Us he de dir que jo sóc el portador d'un missatge. I no és un missatge qualsevol. És EL MISSATGE. ¿Què us penseu? ¿Que perquè no faci més de metre i mig i m'estigui menjant un entrepà de chopped que m'ha fet la iaia Montse no puc tenir missions d'importància? Doncs us equivoqueu. Totalment. Heu de començar a obrir les vostres ments. S'ha d'estar al tanto. I vosaltres no esteu al tanto.

(Fa un altre mos a l'entrepà.)

El que us digui jo: Jo estic aquí per una missió molt difícil. De compromís. Una missió que... que ni l'Indiana Jones. I us parlo de l'Indiana Jones perquè vull que m'entengueu... perquè si jo us parlés de qui són ara, avui dia, els meus herois de missions impossibles, segur que no em captaríeu... perquè els meus herois són massa verds i tenen uns noms massa impronunciables perquè ho entengueu... Llavors faig servir Indiana Jones... Us parlo de l'Indiana Jones i vosaltres sabeu de qui parlo i anem al quid de la qüestió més de pressa. Sí. He dit el "quid de la qüestió". ¿Què passa? ¿No puc tenir cops amagats?

(La pilota de paper de plata torna a caure del no res, com si algú l'hagués tornada. Jonàs l'agafa, la desembolica i en treu un paperet. Llegeix què hi posa. Riu. I mira a públic.)

Em diuen que vagi al gra: LA MEVA MISSIÓ. El meu missatge.

Jo sóc aquí per anunciar una revolució. I la revolució arribarà, quan m'acabi l'entrepà. Falta poc, el que dura un entrepà, perquè arribin els nous Mesies. I els nous Mesies són de color verd. I faran una revolució verda de collons. Però no verda d'ecològica. Si nó verda de color verd i prou. El que us digui jo. I aquests Mesies verds m'han dit que us digui que el dia que baixin per fer la revolució, és a dir, d'aquí a un moment, quan m'acabi l'entrepà... doncs aquell dia es despenjaran per les punxes arrodonides de les agulles de Montserrat i, amb el permís de l'Abadia, baixaran per respondre totes aquelles preguntes que sempre us heu fet. Aquelles preguntes que no us deixen dormir a les nits. Aquelles preguntes que fan que deixeu els coixins suats d'angoixa, suats de por lleganyosa, suats de dubtes existencials d'anar per casa.

De manera que ja podeu fer punta al llapis i començar a fer llista.

La llista de les preguntes.

"¿Per què som aquí?"

Els us donaran una resposta verda.

“¿El món es va fer en set dies o en catorze i mig?”

Els us donaran la seva resposta. Resposta verda.

“¿Va ser Big el Big Bang? ¿O va ser Bang i prou?”

Els faran els aclariments necessaris i tothom quedarà satisfet.

O no.

“¿Què va ser primer l’ou o la gallina?”

“¿El porc o el chopped?”

“¿La Verge Maria o l’Esperit Sant?”

“¿El Pa Bimbo o el pa de motllo?”

Els us portaran la resposta. Tindran aquest detall.

Adoptaran una forma amable, per guanyar-se la vostra confiança...

Adoptaran la forma, per exemple... dels vostres tertulians favorits dels magazins televisius de la tarda... i sota aquesta forma amable us diran la

veritat. La veritat de tot. De totes les preguntes que us mortifiquen

l’existència i fan que us escagarrineu quan veieu que ningú no us mira.

Tots aquells dilemes, ¿no? ... rebran la seva resposta pertinent.

“Pienso luego existo. Respiro, luego ¿qué?”

“Como luego cago. Cago luego como. Como lo que como, luego ¿qué?”

Aquesta és bona... ¿no?

Molt catalana... amb el seu puntet d’escatologia selecta.

Una altra: “Todo lo que sube, baja. ¿Y todo lo que baja, qué?”

¿Què?

¿Eh?

¿Què?

Aquí hi ha un pensament inacabat...

Algú l’hauria d’acabar...

¿Cap voluntari per acabar-lo, mentre jo m’acabo l’entrepà?

Cap voluntari.

No vol sortir ningú.

¿Teniu por dels tertulians dels magazins de la tarda?

Heu de deixar la por enrere.

Ara s’obre una esperança verda.

¿Cap voluntari?

Només silenci.

I en aquest silenci puc sentir, com a milers d’anys llum, a una nebulosa escardalena d’una galaxia en ufanosa evolució, hi ha tota una civilització verda que es riu de vosaltres.

(Alça en alt l’últim mos d’entrepà.)

Només falta un mos. Un mos i ja no hi haurà entrepà.

Mireu... si voleu... ara que encara som a temps... us puc fer un

avançament, una primícia de tot el que els meus amics us respondran...

Perquè veieu que... malgrat el to de suficiència... us aprecio.

Al tanto. Aquí la primícia.

“¿Què és el món?”

La Gran Pregunta.

“¿QUÈ ÉS EL MÓN?”

El món no és res més que el somni d'un gos dormint que somia en un gos dormint que somia en un gos dormint que somia en un gos dormint que somia en un gos dormint que somia en un gos dormint que somia en un gos dormint al bell mig d'un prat... verd.

Al tanto. Verd. Ni blau, ni vermell. Verd.

(El darrer mos d'entrepà desapareix entre els seus llavis i al mateix temps que es fa el fosc, se sent un cataclisme sonor.)

(VII)

La llum de l'alba sobre el banc.

Silenci.

Les tres dones un altre cop assegudes al banc. Montserrat i Francina estan molt relaxades, en comparació a Teresa, que està molt tensa.

Montserrat: ¿I què, Francina?

Francina: Lo del DNI ha colat. Ja tenia raó la Teresa, ja.

Montserrat: ¿Veus?

¿I què t'ha semblat?

Francina: ¿Vols que et digui la veritat?

Montserrat: Mai no m'ha fet por, la veritat. Mai.

Francina: Doncs la veritat és que no hi havia per tant. No ha estat com m'esperava.

Jo... Montserrat... no sé... jo me'ls imaginava més alts.

Montserrat: A mi també em va passar el primer cop. Tot i que jo llavors me'ls vaig imaginar més atractius. I després, una decepció. Jo llavors era una nena que tot just començava a ser una dona... amb les seves il·lusions encara tendres... ¿i saps què vaig pensar en veure'ls? Que posats a escollir, millor el material nacional. Als d'allà dalt no saps per on agafar-los.

Francina: Massa verds. Massa gasosos.

Montserrat: Això serà.

Francina: I mira: mejor malo conocido, que bueno por conocer.

Montserrat: I tant! Però... ¿en aquest cas qui seria el malo i qui seria el bueno?

Francina: ¿I qui el conocido i el por conocer? No ho sé.

Montserrat: Tot és tan relatiu. Tantes preguntes... i tan poques respostes.

Francina: Sí, sí: millor deixar-ho estar.

Montserrat: ¿I tu què, Teresa? ¿T'has convençut o no?

Teresa: Jo no m'he convençut de res.

Montserrat: ¿Però no volies proves? Aquí tens proves! Hem desaparegut davant teu. Xuclades. Xuuuuuut! Abduïdes.

Francina: Montserrat... no hi ha res a fer... ella dormia...

Montserrat: ¿Dormia?

Teresa: Mieu. Jo no he vist res. No recordo res de res. Ni si m'he adormir, ni si m'he quedat desperta. Només recordo que estàvem aquí totes tres amb els entrepans... i ha hagut com un tall, com al cinema quan érem joves, que havien fet un empalme raro... I després del tall tornàvem a ser totes tres aquí. I mireu... jo volia proves empíriques... proves de tocar tocar... Però jo tocar tocar, no he tocat res... I mira, ni que ho hagués vist, perquè una desaparició no la pots tocar... i jo sóc així d'empírica i una desaparició no em soluciona la papeleta...

Francina: Si no t'haguessis adormit, ens haguessis vist com ens xuclaven.

Montserrat: Primer, l'una.

Francina: Després, l'altra.

Montserrat: I més tard, ens haguessis vist caure.

Jo sobre aquells arbustos....

Francina: Jo no he tingut tanta sort, que he caigut sobre aquella mata d'esbarzers i m'he esgarrinxat mitja cama. Toca, Teresa, toca.

Teresa: Que no vull tocar ara!

Francina: ¿Però ets empírica o no ets empírica? ¿En què quedem?

Teresa: Quedem en què no vull que us en fumeu més de mi.

Montserrat: Aquí ningú no se'n fum de tu. Ara no et farem el buit, perquè no sàpigues valorar les nostres experiències paranormales... tu t'ho perds... però nosaltres tan amigues... No ens farem mala sang ara, després de tants anys...

Francina: I és clar que no.

Montserrat: Però a veure... ¿tu, Teresa, durant l'estona no hi èrem què has fet? Perquè hi hem estat un bon rato allà dalt. Ja surt el sol i tot.

Teresa: Montserrat... que et dic que jo no recordo res. Vosaltres dieu que m'he quedat dormida... (*De cop i volta recorda auna cosa.*) Al tanto... Al tanto... No recordo que m'hagi adormit, ni que m'hagi despertat... Però sí que recordo que he somiat alguna cosa..

Montserrat: ¿Què has somiat?

Teresa: He somiat molt. Uns somnis molt estranys.

Montserrat: ¿Però què?

Teresa: Ai no em burxis, Montserrat... que no sabria dir-te el què.

Montserrat: ¿De debò? Concentra't.

(*Una pauseta...*)

Teresa: Era una cosa absurda: He somiat que el món no és res més que el somni d'un gos dormint que somia en un gos dormint que somia en un gos dormint que somia en un gos dormint que somia en un gos dormint que somia en un gos dormint que somia en un gos dormint al bell mig d'un prat...

Montserrat i Francina: ¿Verd?

Teresa: Verdíssim.

Montserrat: Felicitats.

Teresa: ¿Per què?

Montserrat: Vol dir que has començat a obrir la ment... Cada cop és més a prop el teu primer contacte.

Teresa: ¿Vols dir?

Montserrat: Vull dir.

(Li ve una idea de cop)
Anaves indocumentada, ¿oi?
¿Ni passaport? ¿Ni DNI?

Teresa: Mai no els he carretejat. Els tinc al calaix de les coses importants, a la tauleta de nit. Al costat d'un nomeolvides i l'anell de bodes. ¿Per què els he de portar a sobre? Tot el dia del forn a casa i de casa al forn. Si la guàrdia civil empara, ja em coneixen la cara... que som a un poble.

Montserrat, que ha estat cavil·lant: El que em pensava.
Justament el que em pensava.

Mira, si avui no has tingut la teva primera experiència completa és només perquè això dels sense papers els fa mala espina.

Teresa: ¿Vols dir?

Montserrat: Vull dir. S'hi miren molt allà dalt. Si haguessis portat el passaport a sobre...

Francina: O el DNI...

Montserrat: Ja tindries proves. Ara només ha estat un conato. Et deuen haver xuclat, han vist que anaves indocumentada, i t'han tornat tornat a vomitar al banc.

Teresa: ¿Vols dir?

Montserrat: I tant si vull dir.

Teresa: ¿Llavors per què no recordo res?

Montserrat: Perquè no portaves els documents en regla.

Teresa: ¿Què té a veure una cosa amb l'alta?

Montserrat: T'han fet lo de l'amnèsia. Per això no recordes res. Quan veuen que els papers no estan en regla, et fan lo de l'amnèsia i et retornen al fabricant. Per això no recordes res de quan ens han xuclat a nosaltres ni res de quan t'han abduït.

Teresa: És clar.

Montserrat: Però el proper cop no passarà.

No.

A veure.

¿Com ho tens la setmana que ve?

Teresa: ¿Divendres a la nit? ¿Com avui?

Montserrat: Com avui.

Teresa: Bé... ho he de consultar...

Francina: ¿Què vol dir consultar? ¿A qui? Com si ja no fóssim grandetes!

Teresa: Vull dir que no sé si podré... si podré...

Francina: A veure. ¿Pots o no pots? Perquè jo sí que puc... si no, ja m'ho faré venir bé... perquè això que et proposem et pot canviar la vida... cosa sèria... amb això la vida at fa un giro de tres-cents i pico graus...

Teresa: Ai, Francina. És que no sé si la nena em voldrà deixar els néts. Divendres és el dia que ells fan festa del forn. Uns divendres toca a uns avis i altres divendres, toca als altres. Però no és una cosa matemàtica... sovint improvisme el dia abans... i res, que jo no sé què els vagarà la setmana que ve. Que no tinc poders d'adivinació, jo.

Francina: Doncs informa't, i decidim.

Teresa: Però ho fem quan ho fem, aquest cop jo porto els entrepans... però de pa de debò...

Montserrat: Suposo que no passarà res si no són de Pa Bimbo. Ens arriscarem. Però com a mínim que sigui de motllo.

Teresa: Artesanal.

Montserrat: Però no em portis una xapata rústica ni una barra de gallego. Que la crosta és massa dura i ells no saben què fer-ne. L'important de debò és que tinguis el passaport en regla.

Francina: O el DNI...

Teresa: Tenir-los, els tinc... el que passa que no sé si estan caducats.

Francina: Ja t'acompanyo jo a comissaria a renovar-los si cal, dona.

Teresa: Ai, gràcies.

¿I si no m'ho renoven al moment? A vegades triguen setmanes.

Montserrat: Llavors haurem d'esperar.

Francina: ¿Podràs esperar?

Teresa: ¿Podré? ¿Sabré? ¿Seré capaç? Sempre preguntes.

Montserrat, a mitja veu: Oh. ¿I on és la bossa dels entrepans?

Teresa: Massa preguntes aquesta nit.

Montserrat: ¿On? ¿Com? ¿Quan?

Teresa: Massa.

Francina: ¿Se l'hauran quedat allà dalt?

Teresa: Massa preguntes.

Montserrat: Segur que deuen estar analitzant els continguts.

Francina: O s'estan cruspint els entrepans.

Montserrat: Tot pot ser. Perquè el que és el chopped, els entusiasma.

Teresa, ¿tu què creus?

Teresa: Mira. Em teniu ben atabalada, amb tanta pregunta.

Francina: Això serà.

(Totes tres sospiren. Teresa, sense que les altres la vegin, fa una ullada furtiva al rellotge i queda esparverada en veure que tard és... però dissimula la reacció.)

Montserrat: Només cal una mica de fe, Teresa.

Francina: ¿Veus les estrelles damunt de Montserrat?

Teresa: Ja no es veuen les estrelles, Francina. Ja és de dia.

Montserrat: Doncs un dia, fins i tot de dia, les veuràs.

Francina: Les veuràs com les veiem nosaltres.

Montserrat i Francina: Al tanto.

Teresa: ¿Al tanto?

Montserrat i Francina: Al tanto.

(Pausa.)

Teresa: S'ha girat una mica de fred, ¿no?

Montserrat i Francina: Tapa't. Teresa, tapa't.

(Totes tres fan el gest de tapar-se una mica amb la rebequeta. I fosc.)

